

Alisa Hren

Letošnje počitnice so minile s svetlobno hitrostjo. Zaradi avgustovskih poplav pa je vse minilo še prej. In kot bi mignil smo spet v šolskih klopeh. Z začetkom novega šolskega leta smo dobili kar dve novi učiteljici. Za predmeta geografija in matematika. Zdaj je prvi mesec šolskega leta že za nami. September smo popestrili s prvim športnim dnem – s plavanjem v Zrečah. Članek o tem si lahko preberete tudi v septembrski številki.

Zdaj pa je konec najinega nakladanja, vabiva vas k branju spletnega časopisa za ta mesec.

Ana Oblak in Alenka Repše

Dogajalo se je ...

PREIZKUS PLAVALNIH SPOSOBNOSTI

V četrtek, 7. 9., smo se učenci 6. b odpravili v Velenje preverit naše plavalne sposobnosti. Na avtobusu je bilo vznemirljivo, glasno in veselo vzdušje že ob 10. uri, ko smo zavili s parkirišča pred športno dvorano.

Ko smo končno prispeli v Velenje oziroma pred velenjski bazen, smo vsi pohiteli iz avtobusa s torbami na ramah ali v rokah. Na recepciji so nas že pričakali naši učitelji plavanja za ta dan. Podali so nam nekaj pravil vedenja in že smo se šli preobleč v kopalke in na hitro pod tuš. Tako smo bili že dokaj hitro v polkrogu okoli učitelja, ki nam je razložil še ostala pravila vedenja na bazenu in okoli njega. Šli smo k olimpijskemu bazenu, ob katerem smo odložili brisače in preplavali 50 metrov za ogrevanje. Ko smo zaključili, smo se pred bazenom usedli in dobili navodila za preizkus – ocenjevanje. Morali smo preplavati 50 metrov brez premora in na sredini narediti mrtvaka. Med plavanjem smo morali paziti na pravilno tehniko. Za začetek pa smo lahko skočili v vodo. Prve smo bile na vrsti punce, fantje pa za nami.

Po preplavanjih dolžinah si vzel brisačo in se šel zabavat v manjši bazen. Tam smo bili nekaj časa, potem pa smo se vrnili k olimpijskemu bazenu. Zdaj smo šli v vodo vsi naenkrat in lahko smo si izbrali poljubno tehniko plavanja.

Dekleta smo bazen zapustila pred fanti, saj smo si morale posušiti lase. Fantje so se nam zato pridružili kasneje in zaradi tega ni bilo gneče v kabinah za preoblačenje. Tisti, ki so se hitreje uredili, so šli počakat druge v recepcijo. Ko smo bili vsi zbrani, smo se poslovili in odpravili na avtobus, ki nas je čakal zunaj.

Na avtobusu pa je bilo vzdušje ravno nasprotno kot med prihodom – bili smo utrujeni, lačni, a vseeno veseli.

Eva Bevc Strašek, 6. b

ŠPORTNI DAN - PLAVANJE

V torek, 12. septembra, smo se šestošolci in sedmošolci odpravili plavat v Terme Zreče. Z avtobusom smo se s parkirišča šole odpeljali okoli osme ure zjutraj. Sošolcu Kevinu smo zapeli pesmico in mu zaželeli lepo praznovanje, saj je imel ta dan rojstni

dan. Bili smo glasni, zato nas je morala razredničarka večkrat opozoriti. Po dobri uri vožnje smo končno prispeli v Zreče.

Najprej smo dobili zapestnice, s katerimi smo vstopili v garderobo, kjer smo odložili nahrbtnike in oblačila. Nekateri nismo našli svoje skupine, zato smo brezglavo tekali sem in tja, da bi našli ostale. Dobili smo se na zunanji površini ob bazenih. Končno smo lahko skočili v vodo in se potem podali še na tobogane in drčo. Ko smo postali lačni, smo si lahko šli po malico, ki smo jo prinesli v nahrbtnikih.

Čas je kar prehitro minil, saj smo se imeli zelo lepo. Po treh urah smo se zbrali na parkirišču in se vkrcali na avtobus ter odpeljali proti šoli, kamor smo varno prispeli okoli pol dveh.

Naslednji dan, 13. septembra, so imeli športni dan tudi učenci 8. in 9. razreda.

Anja Mrzlak Fajdiga, 6. b

MUZEL RAČUNALNIKOV IN PREDSTAVA

Vsi učenci, ki obiskujemo izbirna predmeta RAČUNANIŠKA OMREŽJA in POSKUSI V KEMIJI smo imeli možnost, da se po pouku v četrtek, 21. septembra, udeležimo ogleda muzeja računalnikov in predstave Marie Curie - neustrašna raziskovalka.

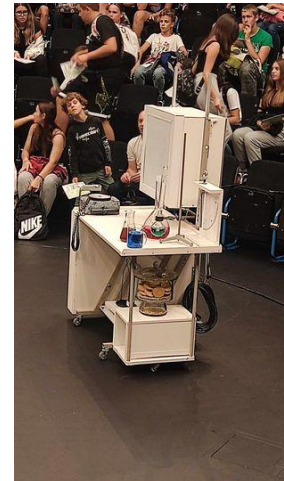
Ob 13.25 smo se zbrali pred Športno dvorano OŠ Mozirje, kjer sta učiteljici, ki sta organizirali ogled, preverili prisotnost. Nato smo vstopili v avtobus in se odpeljali proti Ljubljani. Po uri in 20 minut nas je šofer avtobusa odložil blizu Muzeja zgodovine računalnikov. Sprehodili smo se do vhoda, kjer nas je sprejela prijazna uslužbenka in nas nato predala vodiču, ki nas je vodil po muzeju.

Izvedeli smo, kdo je izumil prvi računalnik, kakšni so bili stari računalniki in njihove programske kode, kako so delovali in še več. Po ogledu pa smo imeli okoli 15 min časa, da smo preizkusili delovanje starih računalnikov, telefonov in igrice.

Nato smo se sprehodili po starem mestnem jedru in se ustavili na Tromostovju in ob Prešernovem spomeniku. V Mc`Donaldsu smo potešili lakoto, potem pa smo se

podali v Cankarjev dom, kjer smo si ogledali predstavo Marie Curie - neustrašna raziskovalka. Predstavo sta uprizorila kemika dr. Peter Kralj in njegov pomočnik Aleksander. Slednji je s svojimi akcijami naredil predstavo zabavno, Kraljeva izvedba pa je bila bolj poučna. Izvedeli smo, kje se je Marie Curie rodila, kakšno je bilo njeno otroštvo, kdaj se je poročila, koliko in katera priznanja je prejela ... Predstavitev je bila torej poučna in hkrati zanimiva ter zabavna.

Po predstavitvi smo odšli do avtobusne postaje, kjer smo se vkrcali v avtobus in se odpravili domov.

Neo Vuga, 9. a

IGRA BEDAK PAVLEK

V tednu od 18. do 25. septembra smo se pri pouku slovenščine posvetili prav zabavnim temi – igranju dramskega besedila.

Najprej smo besedilo prebrali po vlogah, se o njem pogovorili, nato pa smo se razdelili v skupine in začeli načrtovati, kako bomo pripravili predstavo. Pravično smo razdelili vloge in se dogovorili, kdo bo kaj prinesel, saj smo rabili kar nekaj stvari. Bili smo živčni zaradi vaje, zato nas je ura nadomeščanja naslednji dan zelo razveselila, saj smo lahko celo uro vadili.

Nato pa je nastopil ponedeljek, ki sem se ga jaz osebno veselila, saj smo se že prvo uro prelevili v Pavleke, carice, pisarje in druge. Po kratki vaji je vsaka skupina igrala pred sošolci. Vsi smo se potrudili, da bi čim bolje odigrali. Ob nekaterih smešnih prizorih smo se tudi nasmejali. Po igranju smo se z učiteljico o našem igranju tudi pogovorili.

Eva Bevc Strašek, 6. b

Intervju

OD NEKDAJ SEM RADA RAČUNALA IN POMAGALA SOŠOLCEM

V letošnjem šolskem letu se nam je pridružila učiteljica matematike **Nina Budna**. Sama pravi, da pri svojem delu v razredu želi najti pravo razmerje med strogostjo in sproščenostjo. Sicer pa si je že v obdobju, ko je še sama obiskovala našo osnovno šolo, želela, da bi v prihodnosti poučevala na OŠ Mozirje. Zdaj je z nami in želimo ji uspešno delo.

Kako se počutite na naši šoli?

Na Osnovno šolo Mozirje imam lepe spomine. Že kot učenka sem se na šoli dobro počutila. Verjetno se tudi tukaj skrivajo razlogi, zakaj sem si želela svojo poklicno pot nadaljevati ravno v Mozirju. Po prvem mesecu učenja na šoli lahko rečem, da se na šoli dobro počutim. Všeč mi je delo v razredu, odnosi s sodelavci in z vodstvom šole. Mislim, da je bila odločitev, da zamenjam šolo, prava.

Katere razrede učite? Bi sebe opisali kot bolj strogo učiteljico ali kot učiteljico, ki v ure matematike popelje malo zabave?

V letošnjem šolskem letu učim matematiko v 6. in 9. razredu ter fiziko v 8. in 9. razredu. V razredu vedno želim najti pravo razmerje med strogostjo in sproščenostjo. Vsekakor mora biti v razredu red, saj učenje matematike zahteva veliko discipline. Ker pa je pomembno, da se učenci pri uri tudi dobro počutijo, si lahko tudi kakšen del ure prilagodimo po svoje.

Matematika večini učencev dela probleme. Kako to, da ste se odločili, da postanete učiteljica prav tega predmeta? Kdo vas je za to navdušil?

Da bom učila matematiko, sem se odločila že v 7. razredu osnovne šole. Verjetno zato, ker sem od nekdaj rada računala in pomagala sošolcem ob nerazumevanju. Pravzaprav sem si že takrat želela, da bi učila matematiko na Osnovni šoli Mozirje, ko bo šla učiteljica Darinka v pokoj. Zato je bila v letošnjem letu moja odločitev toliko lažja. Kdo me je navdušil, pravzaprav ne vem. Verjetno razredne učiteljice in učiteljici Jana Pahovnik in Darinka Marinc.

Kaj bi svetovali učencem, ki imajo težave pri učenju matematike?

Matematike se je potrebno lotiti sistematično in po korakih. Potrebno se je čim prej soočiti s težavno snovjo in vaditi, vaditi, vaditi in seveda pravočasno prositi za dodatno razlago učitelja ali sošolce.

Poudarila bi tudi, kako je pomembno, da učenci med reševanjem nalog sproti preverjajo pravilnost rešitev. Na to jih redno opozarjam.

Verjetno ste se kot učenka udeleževali tekmovanj iz matematike. Ste za Vegovo priznanje tudi vi tekmovali?

Ja, tekmovala sem v vseh letih, kjer se je tekmovanje izvajalo. V 7. razredu sem prejela srebrno Vegovo priznanje. Sodelovala sem tudi na tekmovanjih iz logike.

Kakšni so vaši spomini na leta, ko ste večina svojih dopoldnevov preživali v šolskih klopih mozirske šole? Kaj se je po vašem mnenju spremenilo od takrat?

Spomini na to obdobje so lepi, vedno sem se dobro počutila. S sošolci smo imeli dobre odnose, še vedno jih imamo. Prav tako imam dobre spomine na učitelje. Nekateri so že v pokoju, z drugimi se srečujemo na raznih šolskih tekmovanjih kot mentorji in radi poklepeta.

V šolskih prostorih se počutim ravno tako prijetno, kot sem se včasih, občutek imam, kot da se ni veliko spremenilo. Se pa je v vmesnem času zgradila športna dvorana, knjižnica, zbornica in nekaj učilnic, ki so pomembna pridobitev za šolo, za učence in za Mozirje.

Kako potekajo vaši običajni šolski dnevi? Kaj pa radi počnete v svojem prostem času za sprostitev?

Med tednom je dopoldan namenjen poučevanju in sodelovanju z učenci in učitelji. V teh lepih jesenski dneh mi je še posebej pomembno, da večino popoldneva preživim na prostem, v družbi otrok, moža, mojih staršev in dedija. Vesela sem tudi, da živimo v naselju, kjer se otroci večino popoldnevov družijo na ulici. Moji večeri pa so namenjeni pripravi na pouk za naslednji dan.

Poleg matematike je šport moja druga strast v življenju, moja sprostitev. Kolikor mi čas dopušča, med tednom hodim na vodeno vadbo, vsak vikend pa si z možem vzameva čas za pohod na Mozirsko kočo. Ker v naši družini velik poudarek dajemo gibanju v naravi, se nama večkrat pridružita tudi hči Kaja in sin Luka.

Bi za konec dodali še kakšen nasvet, misel?

Vedeti moramo, da imajo učenci različno predznanje in različno dojemajo matematiko, kar pomeni, da tudi napredujejo vsak v svojem tempu. Nekateri potrebujejo več moje pomoči, drugi manj. Moj cilj med uro je dosežen, ko učenec ve, kaj se je naučil in kaj še mora narediti, da izboljša svoje znanje. To je moje vodilo skozi vse ure matematike.

Hvala, da ste si vzeli čas in odgovorili na najina vprašanja.

Ana Oblak in Alenka Repše, 7. a

Anja Mrzlak Fajdiga, 6. b

Potopis

POTOVANJE PO CIPRU

Ime Ciper izvira iz besede Kypros, kar pomeni baker, saj so na otoku včasih izkopavali bakrovo rudo. Ciper si delita Grčija in Turčija, vendar je priznan samo grški del. Je otoška država, ki jo obdaja Sredozemsko morje.

Naša pot po Cipru

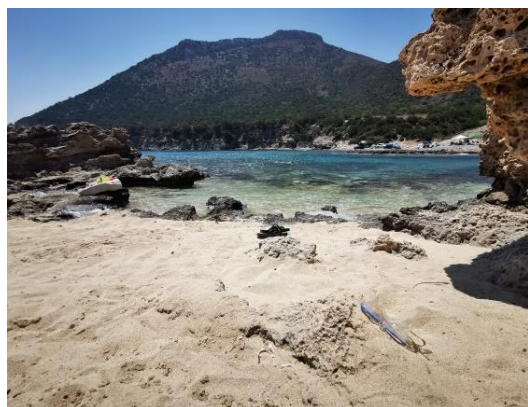

Zagrebsko letališče

Naša pot se je začela na zagrebškem letališču. Iz Zagreba smo leteli v Paphos. Let je trajal kar 2 uri in pol, kar pa ni bilo dobro za moj prebavni sistem, saj sem pred odhodom spil velik milkshake.

Po pristanku na otoku smo z najetim avtomobilom odšli do hotela v bližini Paphosa. Vožnja na Cipru poteka po levi strani, zato je ati moral na začetku temu posvetiti še posebno pozornost.

Prvi dan smo se odpravili na polotok Akamas. Šli smo v nacionalni park, ki ima zelo neurejene ceste. Podali smo do prečudovitih zalivov in tam ostali celo dopoldne. Potem smo pri večerji jedli res okusno ciprsko-grško hrano.

Plažana polotoku Avakas

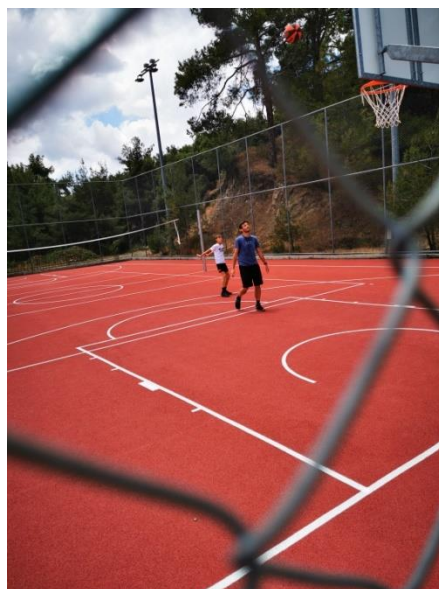
Soteska Avakas

Drugi dan smo odšli v sotesko Avakas. Hodili smo ob potoku in občudovali prečudovito naravo. Pot je bila dolga ter utrujajoča. Po naporni hoji smo se napotili na kosilo ob nasedli ladji EDRO III. Marsikdo bi mislil, da je to piratska ladja, a je nasedla šele nekaj let nazaj.

Na koncu dneva sem uspel posneti ognjemet.

Tretji dan smo odšli na gorsko etapo do samostana Dositheos – Omodos. Odpravili smo se tudi do slapa Millomeris, kjer sem se kopal v vodi, ki je imela le 13 °C. Bilo je res osvežujoče. Moj najljubši del pa je bil, ko sva z očetom igrala košarko. Igrišče je bilo neverjetno. Med najinim igranjem košarke se je moja mami odpravila na »lov« za benečanskimi mostovi. Našla jih je kar nekaj, čeprav so skriti globoko v gozdovih.

Po igri smo blizu igrišča poskusili tradicionalno gorsko ciprsko hrano, ki je bila res okusna.

Igrišče pri gorskem središču Omodos

Grobnice kraljev v Paphosu

Četrty dan smo posvetili počitku v kraju Paphos. Najprej smo si odšli v arheološko najdišče ogledat grobnice kraljev, čeprav to sploh niso grobnice kraljev, ampak samo pomembnejšev. Kosili smo v starem grškem mestu Paphos. Večino dneva pa smo posvetili počivanju in lenarjenju na plaži.

Turški kebab

Peti dan smo obiskali Nikozijo, glavno mesto, ki si ga delita Grčija in Turčija. Tam sem poskusil pravi kebab, ki je brez omake. Bil je fenomenalen.

Nato smo odšli do res prečudovitega razgleda pri Ayia Napi. Dan smo zaključili pri Afroditini skali, kjer naj bi se Afroditina rodila iz morske pene. Afroditina je grška boginja lepote. Ciprčani so nanjo tako ponosni, da je ogromno ulic, trgovin in plaž poimenovanih ravno po njej.

Šesti dan smo počivali. Šli smo na surfersko plažo, kjer valovi dosežejo višino tudi do 4 metre. Večerjali smo na manjši vzpetini, od koder je bil čudovit razgled. Ta razgledna točka velja na Cipru za najboljšo.

Surferska plaža

Sedmi dan je bil zame najbolj nesrečen. Odšli smo le še v trgovino, kjer smo kupili nekaj daril in se z avionom podali nazaj proti Zagrebu, kjer nas je čakal naš avtomobil.

Tako je izgledalo naše potovanje. Za konec vam povem še nekaj zanimivega - predvsem za mlajše. Na Cipru prodajajo zelo znan čips takis, ki se ga v EU drugače ne da kupiti. Naročiš ga lahko samo preko spleta za kar 6 evrov. Na Cipru je cena evro in pol.

Na Cipru mi je bilo zelo všeč in z veseljem bi šel še enkrat. Mogoče sem navdušil tudi koga med vami.

Evharisto (hvala), ker ste prebrali.

Aleksander Pavlič, 9. b

Domišljija ne pozna meja

ZLATA HRUŠKA

Nekoč je živel kralj, ki je imel tri sinove. V visoki starosti je zbolel in je bil tik pred smrtjo. Tudi najboljši zdravniki mu niso znali pomagati. Nekega dne ga je obiskala starka, ki mu je povedala, da ga lahko ozdravi samo zlata hruška. Po to hruško je poslal svoje tri sinove.

Hruška naj bi rastla na gozdni jasi in vsakih sto let obrodila zlati sad, ki ga je lahko utrgal le pameten človek dobrega imena.

Prvi sin se je podal na pot k tej jasi. Srečal je majhno ptičko, ki ga je milo prosila za topel šal, on pa jo je le zavrnil in se delal, da je sploh ni bilo. Potlej je srečal revnega čevljarja, ki ga je prosil, naj mu pomaga rešiti uganko. Ker pa ni bil dovolj pameten, je odgovoril napačno, a delal se je, kot da bi odgovoril pravilno. Bil je še naprej trmast in nadaljeval pot. Prišel je do jase in se približal hruški. Poskušal je utrgati zlato hruško z drevesa. Komaj se je hruške dotaknil, že je padel na tla. Spet je poskusil, a tudi tokrat mu ni uspelo. Domov se je moral vrniti praznih rok. Bil je tako izčrpan, da se je zleknil v eno izmed sob in se ni prikazal nikoli več.

Drugemu sinu se je zgodilo enako, tudi on je prišel domov brez hruške. Kralj je poslal še tretjega sina. On pa je bil dobrega srca. Pomagal je ptički in pravilno odgovoril na uganko. A mudilo se mu je naprej, zato je oba le prijazno pozdravil in odšel do hruške. Ker je bil pameten in dobrega srca, je hruško zlahka utrgal in odšel po isti poti nazaj. Srečal je čevljarja, ki mu je v zameno za pravilen odgovor uganke dal veliko denarja, ki ga je prav zaradi uganke zaslužil. Tretji sin je bil presenečen, a ker je bil tudi skromen, je nekaj denarja pustil čevljarju. Srečen je s hruško in denarjem odšel do gozda. Hotel je po poti, po kateri je prišel, a poti ni več našel. Zaskrbljeno se je oziral okoli. V tistem trenutku pa je k njemu priletela ptička, prav tista, ki ji je pomagal. Ptička je videla, da se je fant izgubil, zato mu je brž pokazala pot iz gozda. Prispel je do doma, kjer je njegov oče le stežka odprl oči, da bi videl svojega sina z zdravilom in denarjem. Sin mu je dal zlato hruško. Ko je oče ugriznil vanjo, se je takoj počutil bolje in povsem ozdravel.

V gradu so spet prevladovali smeh, veselje in radost. Govorica o hruški in njeni lastnosti pa je bila že davno pozabljena.

Neli Kopušar, 6. b